

ŠPORT ZA POGUMNE

Počitnice so krasna reč. Zjutraj ni treba zgodaj vstati in hoditi v šolo. Tudi domače naloge ni treba pisati. Čeprav je res, da je včasih tudi med šolo nisem naredil. Ampak zdaj mi je celo prepisovati ni treba.

Po mojem so počitnice ena izmed najboljših človekovih iznajdb. Vsi moji prijatelji mislijo podobno. Verjetno se poleti slabo počuti samo naša tovarišica učiteljica. Takrat namreč ne more nikomur sitnariti. Je pa tudi ena velika težava. Včasih moji prijatelji skoraj vsi naenkrat izginejo. Eni gredo na morje, drugi v hribe, tretji pa kam drugam.

No, dva prijatelja sta le še ostala v mestu. Eden je bil Beno, moj najboljši prijatelj. V glavnem se mu nič ne ljubi. Najraje leži v senci in je sendviče. Drugi pa je Uroš. Ta je edini izmed mojih sošolcev, ki lahko hkrati gleda na tablo in skozi okno. To pa zato, ker škili. Drugače ni pri njem nič posebno zanimivega.

Zato sem bil toliko bolj presenečen, ko sem ga našel pri Benu. Bena sem mislil izzvati na nogometno tekmo. Z njim zelo rad igram.

Ob prihodu sem lepo pozdravil Uroša. Koga je pozdravil on, ne vem, ker nikoli ne uganem, kam v resnici gleda. Potem sem se nehal ukvarjati z njim. Na obisk sem tako ali tako prišel k Benu. Vprašal sem ga, če greva na travnik in odigrava

nekaj tekem. Rekel je, da ga igre z žogo od zdaj naprej dolgočasijo. Uroš ga je pravkar navdušil za zbiranje znamk.

Čeprav me ni zanimalo, sta mi pokazala vsak svoj album. Urošev je bil še kar zanimiv. V Benovem albumu ni bilo niti ene znamke.

To ni nič hudega, saj je njegov oče v službi na pošti. Svojemu sinu je z veseljem priskočil na pomoč. Prinesel mu je cel kup pisem in razglednic. Celo paketi so bili vmes. Beno je povedal, da se je njegov oče svoje prijaznosti veselil še bolj kot on. Jutri mu zaradi tega sploh ne bo treba v službo. Prinesel je namreč pošto, ki bi jo moral šele raznositi.

Potem mi je Beno pokazal goro kuvert, s katerih bo odlepil znamke. Res jih je bilo veliko. Bena sem vprašal, kaj bomo potem storili s pismi. Ljudje jih gotovo že pričakujejo. Beno se je dolgo praskal po glavi. Priznal je, da na to ni pomislil. Potem je Uroš rekel, da to ni naša stvar. Ko bomo z njih pobrali znamke, jih bomo vrgli v najbližji nabiralnik. Saj tja tudi spadajo. Uroš nama je pokazal, kako rob pisma previdno pomočiš v mlačno vodo. Znamka se čez nekaj časa zaradi tega odlepi. Potem jo položiš na časopisni papir in posušiš. Šele suha lahko gre v album. Nekaj časa smo tako poskušali, a je šlo zelo počasi. Beno je zato

ŠPORT ZA POGUMNE

predlagal, da bi raje kopalno kad napolnili z vodo in vsa pisma naenkrat namočili v njej.

Napolnili smo torej Benovo banjo z vodo in vso pošto zmetali noter. Malo kasneje smo izpustili vodo iz kadi. Opazili smo, da se je črnilo, s katerim so bili napisani naslovi na pismih, grdo razpacalo. Benova banja ni bila več bela. Postala je temno modra s črnimi in vijoličastimi lisami. Meni je bila sedaj še bolj všeč kot prej. Zelo bi bil vesel, če bi pri nas doma imeli takšno. Ampak Beno je menil, da se njegovi starši s tem gotovo ne bi strinjali. Packe je treba takoj namiliti in splakniti z vodo, ker se bodo drugače zasušile in jih zlepa ne bomo več spravili dol. Z Benom sva se takoj lotila čiščenja. Pack črnila sicer nisva odstranila, se pa je pokvarila pipa.

Nikakor je nisva mogla več zapreti. Čeprav je šel Beno po kladivo in je z njim na vso moč tokel po pipi, ni pomagalo. Curek vode je samo še bolj podivjal. Voda je tekla, banja pa se je zaradi mokrih kuvert in odlepljenih znamk zamašila. Kmalu je začelo teči čez rob. Še dobro, da sem se domislil zapreti vrata kopalnice. Tako vsaj drugih prostorov ni poplavilo.

Poskusili smo odmašiti odtok. Mokri smo bili že do kolen, voda pa je še kar tekla. Za povrh je začel

nekdo pod nami razbijati in kričati. Spraševal nas je, ali smo znoreli. Začelo mu je kapljati s stropa. Če sem prav razumel, se je ta teden že skopal in se ni hotel še enkrat. Na srečo je Benu takrat le uspelo zapreti pipo. Skrajni čas, ker nam je voda segala že do pasu. Benova mama se bo kmalu vrnila in hitro bo treba pospraviti.

Uroš se je domislil, da bi v vodo vrgli petardo. Ko bo počila, bo vodo odneslo. Potem bo izhlapela, ker je tako prebral v knjigi. Urošu nisva verjela, a se nama je zdelo vseeno vredno poskusiti. Naju je predvsem zanimalo, ali bo mokra petarda sploh počila.

Če bi petardo res razneslo, si nismo želeli biti zraven. Vrat se tudi nismo upali odpreti, ker bi vodo iz kopalnice odneslo v predsobo in dnevno sobo. Beno je vrata malo priprl, da bi se na hitro izmuznil ven. Ampak voda je šla ven še hitreje od nas. Ko smo izstopili, smo videli, da je v predsobi skoraj tako mokro kot v kopalnici. Prižgali smo petardo, jo vrgli noter in napol stekli, napol odplavali proti dnevni sobi.

Uroš je imel prav. Petardo je razneslo. Ampak voda vseeno ni izhlapela. Samo zelo je špricnilo. Po stropu in po stenah. Tudi nas je oprhalo. Zdaj smo bili mokri še od

pasu navzgor. Večina stanovanja je bila poplavljen. Beno se zaradi tega ni preveč razburjal. Rekel je, da je mama naslednji dan tako ali tako nameravala pomiti stanovanje. Vprašal sem ga, ali misli tudi beliti. Tiste packe z banje so se uspele razširiti tudi na zidove in pohištvo. Vse skupaj je bilo videti zelo moderno.

Ravno takrat je prišla Benova mama. Bila je zelo jezna. Pred pol ure si je kupila nove čevlje. Ko je prišla do hiše, je nanjo iz stanovanja naenkrat pljusnila velikanska količina umazane vode. Čevlji so bili zaradi tega čisto uničeni. Vprašala nas je, ali smo znoreli. Beno jo je hotel potolažiti. Zato ji je pokazal, da niso nastradali samo njeni čevlji. Tudi tistim v predsobni omarici poplava ni prizanesla. Res so bili v žalostnem stanju.

Potem je njegova mama rekla, naj se z Urošem raje pobereva, ker bo sina kaznovala, to pa ne bo nič kaj prijetno gledati. Ubogala sva jo.

Poklapano sva odcmokala proti domu in spotoma ugibala, ali bo Beno kasneje, ko se bo prišel pritožiti sosed, ki stanuje pod njimi, kaznovan še enkrat.

Tik pred domom se je Uroš spomnil, da je pri Benu pozabil album. Svetoval sem mu, naj se raje ne vrača. Pametneje bo, če se neha ukvarjati z zbiranjem znamk. Nogomet je vendarle manj težaven šport.

1. Kam gredo eni prijatelji?

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

2. Tretji prijatelj gredo

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

3. Počitnice so ena izmed najboljših

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

4. Kje sta ostala dva prijatelja?

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

5. Kaj je prinesel Benov oče domov?

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

6. Kako se imenuje prijatelj, ki škili?

..... ☐ ☐ ☐ ☐

7. Česa ni treba pisati, če so počitnice?

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

8. Za kaj je Uroš navdušil Bena?

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

9. Uroš si je izmislil, da bi v vodo vrgli

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

10. Kje leži Beno najraje?

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

11. Kam bodo vrgli pisma, ko bodo z njih

pobirali znamke? ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

..... ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

12. V predsobi je bilo skoraj

tako mokro kot v ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

13. Packe z banje so se

razširile tudi na pohištvo in ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

14. Od kod je kapljalo v

sosedovem stanovanju? ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

15. Kaj so napolnili z vodo, da so vsa pisma naenkrat

namočili? ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

16. Benova banja ni bila več bela,

postala je ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

17. Ko je Benu uspelo zapreti pipo,

jim je segala voda že ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Geslo ti pove, kaj bomo tudi mi kmalu rekli.

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

ŠPORT ZA POGUMNE